

това отношение таквазъ бъркотня, щото не е възможно да извлѣчемъ каква годѣ система.

Въ сжщность, тия расири криеха една прѣстѣпна надѣжда — растуриянието на събранието щомъ добиятъ чрѣзъ него пари.

Франция се вълнуваше подъ влияние на въпроса за удвояванието на прѣдставителитѣ отъ третето съсловие, въпросъ, който обнемаше въ сжщность всичката революция съ послѣдствията ѝ.

И тъкмо по него време, аббать Сийесъ, неизвѣстна до тогава личностъ, издаде една брошура подъ заглавие: „*Що е това трете съсловие?*“ — *Всичко*, отговаряше автора: — „Що е било то до сега въ политическитѣ наредби?“ — Нищо. — „Що иска то?“ — да го припознахъ за нищо.

Тая брошура има грамадно влияние върху общественото мнѣние. Още прѣди Сийеса, другъ единъ писателъ извѣстенъ по списания отбѣлѣзани съ една гениалность, Мирабо, бѣше казалъ по поводъ положението което трѣбва да заема третето съсловие въ бѣдущето Събрание: „Поддържамъ, макаръ това и да се покаже невѣроятно, че съсловието, което образува почти цѣлия народъ, трѣбва да е поне на половината отъ броя му“.

И двамината тие въпрочемъ повтаряха само думитѣ на Жанъ Жакъ Руссо: „Народа е който образува челоуѣческия родъ, всичко що не е народъ, е тѣй нищожно, щото не си струва труда да го земемъ въ внимание“. Революционеритѣ ни сж истински синове на философитѣ.

Некеръ бѣ склоненъ за удвояванието на прѣдставителитѣ, което той бѣ прѣдложилъ въ проекта си за провинциалнитѣ съсловия. Но той не посмѣи да посѣвѣтва на краля да земе инициативата на подобна една мѣрка, която щеше да му спечели голѣма популярность.

Той свика нотабилитѣ за да се съвѣтва съ тѣхъ